

Beatriz Berrocal

Tinc un drac a la panxa

Il·lustracions de Lucía Serrano

Tenir por no és de covards.
Plorar no és de ser babau.
Estar nerviós no és cap mal,
és tenir dracs a la panxa.

1

Estem de festa a l'escola
perquè ja s'acaba el curs
i assagem una funció
que hem de fer per als adults.

Veig l'escenari tan gran
i jo soc tan petitet...

5

Em perdo entre les cortines,
és tan alt que m'aclapara,
la música sona forta...
Crec que no vull fer teatre!

M'ha tocat ser una estrella
que brilla allà en la foscor,
uns altres són sols, o llunes,
o núvols de tou cotó.

—I a les estrelles també
pregunteu-los d'una en una:
«Digues tu, estrella brillant,
saps on puc trobar la lluna?».

7

La meva frase! És la meva!
He de dir-la i dir-la ara!
Però és que no me'n recordo
ni d'una sola paraula...

«Digues tu, estrella brillant,
saps on puc trobar la lluna?»

8

El drac que tinc a la panxa
no fa més que mossegar.
Encara que ningú el vegi,
que ningú el pugui escoltar,
jo sé que viu dins de mi
i que em roba la memòria,
que s'ha quedat amb la frase

que em tocava de la història.
I que ara, quan em preguntin:

«Digues tu, estrella brillant,
saps on puc trobar la lluna?»,

no podré contestar res,
no recordo ni una engruna
per culpa d'un drac ferotge
que viu a la meva panxa
i m'ha cremat la memòria
d'una bona flamarada.